

Inleiding

Waarom dit boek?

Mijn dienstitijd begon op 2 juni 1939, als gewoon dienstplichtig soldaat bij 1-11 R.M.A. (Regiment Motor Artillerie) gelegerd in de Kromhoutkazerne te Tilburg. Op de dag dat de algehele mobilisatie werd afgekondigd, zijn we overgebracht naar Depot Woerden. Daar werd de eerste splitsing in klassen ingedeeld, seiners- gasverkenner- chauffeurs en hulpafdelingen. Ik leerde daar met de TRADO omgaan. In de eerste dagen van November werd ons meegedeeld dat we zouden worden opgesplitst.

De volgende dag reeds werd met 100 man naar Heilo gegaan. Daar volgde een test; wie is er geschikt als vuurleider- hoogtemeter- kanonnier- administrateur. Bij die test bleek mijn geschiktheid als hoogtemeter en kreeg als bestemming de 13^e batterij Lu.A. te Voorburg. Met van Hest en Schuster kwamen we op een koude winterse dag te Voorburg aan. 12 april 1940 kreeg ik opdracht om me te melden in Moerdijk bij de 19^e batterij Lu.A. om aldaar een opgekomen soldaat op te leiden aan de hoogtemeter en mij terug te melden bij de 13^e bt. in Voorburg op 11 mei 1940. Dus was ik niet op de oorlogsmorgen in Voorburg maar te Moerdijk. Hoe daar alles verliep vind U ook in dit boek.

In 1992 werd het 75 jarig bestaan van de Luchtdoelartillerie gevierd. Daarvoor werden allen bij dit onderdeel gediend hebbenden uitgenodigd. Dat gebeurde per radio en de Legerkoerier.

Enorm was de opkomst, velen zouden die dag in de Prins Mauritskazerne elkaar na 52 jaar weer ontmoeten. Zó verging het ook mij.

De bezettingstijd, verblijf in Engeland ('44/'45)- dienstitijd als officier bij Technische Dienst en D.M.L.('45/'54) en daarna een drukke burgerwerkkring, waren de oorzaak dat terugblikken geen prioriteit had.

De militairen met oorlogs- en mobilisatiebestemming kwamen tezamen in een van de vele gebouwen van de kazerne. Binnengekomen zag ik een man in een rolstoel zitten aan een tafeltje, ik herkende hem meteen. Het was Jan Ketelaar de loodgieter van de batterij, hij kreeg na de oorlog een ongeluk in Canada en belandde door een dwarslaesie in de rolstoel. Maar ook hij herkende me

meteen *“Ha die Bart, onze hoogtemeter”*. Hij wist waar de overigen waren, zo ontmoette ik ook mijn dienstvriend Gielen (hoogtemeter) Oostwaard, Hekhuizen, Hahné en Böinck. In de daaropvolgende uren hoorde ik wat er was voorgevallen bij het eerste uur van de verraderlijke aanval van Duitsland. 10 doden waaronder mijn kamergenoot Theo van Hest.

De vreselijke ervaringen van Böinck die 7 kogels in zijn lichaam kreeg bij een vuurgevecht. Wat hadden deze jongens een dreun gekregen. De groep die hier aanwezig was kwamen sinds 1984 ieder jaar in Ede tezamen. De kapitein Springer geassisteerd door enkele officieren en onderofficieren waren dat jaar op zoek gegaan. Men wilde voor het boek " 75 jaar Luchtdoelartillerie" meer weten over de zo zwaar getroffen batterij. Vonden via Verlaan, Gielen en Pelders het adres van een van de commandanten en leden van de batterij. Deze zorgden weer voor meerdere adressen, het merendeel aanwezig bij het 75 jarig jubileum.

Kort daarna waren we weer bij elkaar in Ede, majoor E.A. Klaassen had de leiding overgenomen van Kapitein Springer. Fotomateriaal en verhalen over voorvallen mei 1940 completeerde voor mij het gebeurde. Otto Gobius, werkzaam in Zwitserland als verslaggever bij de Verenigde Naties zei: *“Eigenlijk moet alles wat er gebeurde worden vastgelegd. 45% van de gevallen bij de Luchtdoelartillerie is gesneuveld bij onze batterij. Zou jij niet de tijd kunnen vinden een en ander vast te leggen”*. Na samenspraak met enkele oud-strijders, officieren en B. en W. van de gemeente Leidschendam, heb ik daarin toegestemd. Al snel drong tot mij door na het bestuderen van officiële stukken en bestaande reportages in daarover verschenen boeken, dat grote tekortkomingen mede de oorzaak waren van het sneuvelen van Nederlandse militairen. Maar eveneens het heldhaftig strijden de Nederlandse militairen siert.

De grootste fout was dat in de 30er jaren de politiek heeft gefaald. Men mag, volgens mij en vele anderen, geen oorlog voeren wanneer men niet over voldoende geoefende militairen beschikt. Daarbij voor hen een adequate bewapening en munitie voorhanden heeft. Wanneer men dan óók nog eist dat bij een aanval van vliegtuigen, men aan de stukken moet blijven en doorgaan met schieten, terwijl die vuurmonden voor die hoogte niet geschikt zijn, dan zijn de geconstateerde gevolgen daarvan niet voldoende besproken. De regering vertrok met grote spoed naar Engeland de verantwoording voor een en ander met zich nemend, de droefenis in vele gezinnen over gesneuvelden en gewonden in Nederland achterlatend. In dit boek heb ik getracht zo volledig

mogelijk oorzaak en gevolg bloot te leggen. Daarom is niet alleen de geschiedenis van de 13^e batterij Luchtdoelartillerie vastgelegd, maar ook gebeurtenissen bij andere batterijen en mitrailleurpelotons.

B.C. Dresens

